

POMORZE ZACHODNIE

JEDNOŚĆ

SOLIDARNOŚĆ

ZIS - ZACHODNIOPOMORSKI INFORMATOR SOLIDARNOŚCI

06/2026

Porozumienie w Agryfie zawarte na dwa dni przed strajkiem ostrzegawczym

REGION POMORZE ZACHODNIE
NSZZ SOLIDARNOŚĆ OFERUJE:

**BENEFITY DLA
CZŁONKÓW
NSZZ
SOLIDARNOŚĆ**

**PORADY
PRAWNE**

**POMOC W
ZAŁOŻENIU
ORGANIZACJI
ZWIĄZKOWEJ**

ZESKANUJ KODY QR APARATEM W SWOIM
TELEFONIE, PRZECZYTAJ SZCZEGÓŁY

Fot.: Agryf Szczecin / fot. Animex / materiały do pobrania

Porozumienie w Agryfie zawarte na dwa dni przed planowanym strajkiem ostrzegawczym

23 czerwca 2026 roku, podczas spotkania „ostatniej szansy” z mediatorem, na dwa dni przed planowanym strajkiem ostrzegawczym, w firmie Agryf Szczecin udało się podpisać porozumienie pomiędzy pracodawcą a stroną społeczną.

Koniec sporu. Będą podwyżki

Jak przekazują związkowcy, wypracowany kompromis dotyczy wzrostu wynagrodzeń. Wynegocjowane dodatkowe pieniądze będą wypłacane wszystkim pracownikom od lipca tego roku. Porozumienie ma obowiązywać do końca marca 2027 roku. Organizacje związkowe działające w firmie zobowiązały się, że do tego czasu nie będą podejmować kolejnych rozmów na temat podwyżek.

„Jesteśmy zadowoleni i zmobilizowani”

Jesteśmy zadowoleni z rozwiązania. Rozmowy płacowe, a szczególnie spory zbiorowe są zawsze bardzo trudne. Wraz ze wzrastającymi kosztami życia oczekiwania ludzi są wysokie. Załoga była gotowa wziąć udział w strajku ostrzegawczym, czym bardzo wsparła naszą pozycję negocjacyjną – relacjonuje Adam Urbański, przewodniczący zakładowej Solidarności w Agryfie.

W imieniu całej Komisji Zakładowej bardzo dziękuję za zaangażowanie i poparcie w sporze zbiorowym. Nawet jeśli nie wychodzimy na ulicę, czujemy się zmobilizowani i zjednoczeni, a to w organizacji jest najważniejsze. Takie akcje umacniają wiarę w ruch związkowy – dodaje, dziękując za wsparcie przedstawicielom Sekcji Przemysłu Tłuszczowego, Mięsnego i Drobiarskiego NSZZ „S”.

Porozumienie tuż przed strajkiem

Przypomnijmy, w dniu 18 czerwca 2026 roku podczas spotkania z mediatorem, prowadzonego w ramach sporu zbiorowego w Od-

ziale Animex Foods w Szczecinie, nie udało się osiągnąć porozumienia z pracodawcą. Organizacje związkowe – NSZZ „Solidarność” oraz OPZZ – przedstawiły szereg propozycji dotyczących wzrostu wynagrodzeń. Przedstawione rozwiązania nie zostały jednak zaakceptowane przez pracodawcę. Wobec braku porozumienia organizacje związkowe przygotowywały się do kolejnych działań. Przeprowadzono referendum strajkowe. Przy frekwencji wynoszącej 67% pracowników za przeprowadzeniem strajku opowiedziało się 94,4% głosujących, a przeciw było 4,8%. W drugim pytaniu pracownicy oceniali poziom podwyżek wprowadzonych przez pracodawcę. Aż 94,8% załogi wskazało, że nie jest usatysfakcjonowana ich wysokością. W związku z brakiem porozumienia zaplanowano strajk ostrzegawczy na 25 czerwca 2026 roku w godzinach 11:30–13:00. Jednocześnie mediator wyznaczył spotkanie „ostatniej szansy” na 23 czerwca. To właśnie podczas tego spotkania udało się wypracować kompromis, podpisać porozumienie i zakończyć spór zbiorowy.

Agryf w Szczecinie jest oddziałem firmy Animex Foods – jednego z największych producentów branży mięsnej w Polsce.

Fot.: „Solidarność” Region Warmińsko-Mazurski

Zmiany w kontroli zwolnień lekarskich

Od kwietnia obowiązują zmienione przepisy dotyczące wykorzystywania zwolnień od pracy oraz kontroli ich prawidłowości.

Od kwietnia obowiązują zmienione przepisy dotyczące wykorzystywania zwolnień od pracy oraz kontroli ich prawidłowości. Nowe regulacje doprecyzowują, kiedy osoba ubezpieczona może stracić prawo do zasiłku chorobowego, jeśli nie wykorzystuje zwolnienia zgodnie z jego celem. Zmiany obejmują także zasady prowadzenia kontroli przez uprawnione podmioty.

Utrata zasiłku za cały okres zwolnienia

Najważniejsza zasada pozostaje bez zmian: zwolnienie lekarskie ma służyć leczeniu, odpoczynkowi i powrotowi do zdrowia. Osoba, która w czasie orzeczonej niezdolności do pracy wykonuje pracę zarobkową albo podejmuje działania sprzeczne z celem zwolnienia, może utracić prawo do zasiłku chorobowego za cały okres tego zwolnienia.

Nowe przepisy wyjaśniają, czym jest praca zarobkowa. To każda czynność mająca charakter zarobkowy, niezależnie od tego, na jakiej podstawie prawnej jest wykonywana. Oznacza to, że nie chodzi wyłącznie o klasyczną umowę o pracę, ale także o inne formy aktywności przynoszące dochód. Wyjątkiem są czynności incydentalne, czyli takie, których wykonanie w czasie zwolnienia jest uzasadnione istotnymi okolicznościami. Polecenie pracodawcy nie może być jednak uznane za taką okoliczność.

Aktywności niezgodna z celem zwolnienia

Doprecyzowano również pojęcie aktywności niezgodnej z celem zwolnienia. Chodzi o działania, które mogą utrudniać leczenie albo wydłużać rekonwalescencję. Nie zalicza się do nich zwykłych czyn-

ności życia codziennego ani koniecznych czynności incydentalnych, o ile wynikają z realnej potrzeby. Każdy przypadek ma być oceniany indywidualnie, z uwzględnieniem konkretnych okoliczności.

Zmiany dotyczą także samej kontroli prawidłowego wykorzystywania zwolnień. Kontrola ma na celu sprawdzenie, czy osoba ubezpieczona nie postępuje w sposób sprzeczny z celem zwolnienia. Przepisy regulują m.in. uprawnienia i obowiązki osób kontrolujących, obowiązki kontrolowanych, zasady przeprowadzania kontroli, sporządzania protokołu oraz zgłaszania zastrzeżeń do jego ustaleń. Osoby przeprowadzające kontrolę będą mogły m.in. legitymować osobę kontrolowaną w celu potwierdzenia jej tożsamości.

Zmianie ulegną także wzory dokumentów używanych podczas kontroli: upoważnienia do jej przeprowadzenia oraz protokołu kontroli. Mają one zostać określone w osobnym rozporządzeniu.

Podstawą prawną zmian są ustawa zasiłkowa oraz ustawa z 18 grudnia 2025 r. zmieniająca ustawę o systemie ubezpieczeń społecznych i niektóre inne ustawy.

„Czerwony Radom pamiętam siny”.

50. rocznica Czerwca 1976

25 czerwca 1976 roku zastrajkowało w całym kraju ok. 70–80 tys. osób – podaje IPN. Według raportu sporządzonego przez MSW w czasie trwania Czerwca '76 w całym kraju zastrajkowało 112 zakładów. W Radomiu, Ursusie i Płocku strajki przeistoczyły się w wielotysięczne demonstracje uliczne.

Przyczyny strajku

Bezpośrednią przyczyną protestu była zapowiedziana 24 czerwca w Sejmie PRL przez premiera Piotra Jaroszewicza drastyczna podwyżka cen wielu artykułów żywnościowych (m.in. mięso i ryby – 69 proc., nabiał – 64 proc., ryż – 150 proc., cukier – 90 proc.). Do sprowokowania wybuchu społecznego niezadowolenia przyczyniły się też niesprawiedliwe rekompensaty (zarabiający poniżej 1300 zł mieli otrzymać 240 zł, zarabiający powyżej 6000 zł – 600 zł). Podwyżkę władze przedstawiły jako „projekt”, choć powszechnie zdawano sobie sprawę, że decyzje zapadły, cenniki wydrukowano, a rzekome konsultacje społeczne są fikcją.

Radom

W Radomiu, Ursusie i Płocku doszło 25 czerwca 1976 r. do pochόδów i demonstracji, zakończonych starciami z MO, a w Radomiu – dramatycznymi walkami ulicznymi. W Radomiu strajk rozpoczęli robotnicy Zakładów Metalowych im. gen. Waltera, którzy wyszli na ulicę, aby powiadomić o strajku inne zakłady i ruszyć pod gmach KW PZPR. Do protestu przyłączyły się załogi 25 najważniejszych zakładów miasta – ogółem około 17 tys. osób. W kulminacyjnym momencie na ulicach miasta demonstrowało około 20–25 tys. osób. Demonstranci nakłonili I sekretarza KW do przekazania do Warszawy żądania odwołania podwyżki. Po dwóch godzinach oczekiwania okazało się, że w budynku nie ma już przedstawicieli partii (zostali ewakuowani przez funkcjonariuszy MO i SB) i tłum zaczął niszczyć wyposażenie, a przed godz. 15.00 gmach podpalono. Funkcjonujący w MSW sztab operacji „Lato 76” skierował do miasta oddziały ZOMO z Warszawy, Łodzi, Kielc i Lublina oraz słuchaczy Wyższej Szkoły Oficerskiej MO w Szczytnie – wieczorem zwarte oddziały MO liczyły około 1550 funkcjonariuszy. Doszło do gwałtownych

walk ulicznych. W ich po-czątkowej fazie w tragicznym wypadku zginęli dwaj demonstranci – Jan Łabęcki i Tadeusz Ząbecki – zabici przez rozpędzoną przyczepę wypełnioną be-tonowymi płytami, którą spychali w kierunku zbliżających się zomowców. Oprócz gmachu KW PZPR atakowano budynek KW MO i Urzędu Wojewódzkiego. Doszło do dewastacji sklepów i kradzieży. Oddziały milicji opanowały sytuację w mieście dopiero późnym wieczorem.

Ursus

W Zakładach Mechanicznych Ursus od rana strajkowało 90 proc. załogi. Robotnicy słyszeli ze strony dyrekcji tylko wezwania do powrotu do pracy. Wyszli na pobliskie tory kolejowe łączące Warszawę z Łodzią, Poznaniem i Katowicami, aby poinformować innych mieszkańców Polski o strajku. Ponad tysiąc osób siedzących na torowisku tworzyło żywą zaporę i zatrzymywało pociągi. Aby na trwałe zablokować tory, po południu demonstranci próbowali przeciąć szyny palnikiem acetylenowym, a gdy to się nie udało, rozkręcili je i w powstałą wyrwę zepchnęli lokomotywę. Interwencja milicji nastąpiła około 21.30, po wieczornym przemówieniu telewizyjnym Jaroszewicza, w którym premier odwołał podwyżkę – tłum wówczas stopniał do kilkuset osób. Starcie trwało kilkanaście minut, po nim zaczęła się obława na demonstrantów.

Płock

W przypadku Płocka decydujące znaczenie miała sytuacja w mazowieckich Zakładach Rafineryjnych i Petrochemicznych. Strajk zaczął się rano na kilku wydziałach oraz wśród pracowników przedsiębiorstw pracujących na terenie zakładów. Po zakończeniu pierwszej zmiany, około 14.00, przy jednej z bram doszło do spontanicznego wiecu skupiającego kilkaset osób. Część jego uczestników ruszyła w kierunku gmachu KW PZPR. W miarę zbliżania się do centrum miasta wielkość pochodu rosła – około 17.00 tłum przed siedzibą partii liczył 2–3 tys.

osób. Do zebranych przemówił I sekretarz KW Franciszek Tekliński. Część manifestantów ruszyła też w stronę innych zakładów, ale ich pracownicy nie przyłączyli się do protestu. Po ogłoszeniu komunikatu o odwołaniu podwyżki budynek KW obrzucono kamieniami, wybito kilka szyb, zaatakowano radiowóz straży pożarnej. Około 21.00 demonstrantów zaatakowały ściągnięte z Łodzi oddziały ZOMO.

Konsekwencje

Fala strajków z 25 czerwca 1976 r. była porównywalna ze strajkami z grudnia 1970 r. i stycznia–lutego 1971 r., a „przerwy w pracy” nie ograniczyły się do jednego regionu kraju i groziły szybkim rozszerzeniem. Władze, obawiając się powtórzenia scenariusza z grudnia 1970 r., jeszcze 25 czerwca wieczorem zdecydowały o wstrzymaniu podwyżki: decyzję ogłosił w wieczornym przemówieniu telewizyjnym premier Piotr Jaroszewicz, firmując ją przed społeczeństwem.

Kierownictwo partyjno-państwowe wzięło odwet na protestujących, zwłaszcza w Radomiu i Ursusie. Zatrzymanych przewożono do komend MO i aresztów, gdzie przechodzili przez tzw. ścieżki zdrowia – szpalery milicjantów bijących ludzi pałkami. W wielu przypadkach ofiarami brutalnego pobicia były także przypadkowe osoby: jedną z nich był Jan Brożyna, prawdopodobnie śmiertelnie pobity przez patrol MO.

Do kolegów ds. wykroczeń skierowano łącznie 353 wnioski o ukaranie za-trzymanych, w tym 214 w Radomiu, 131 w Warszawie i 8 w Płocku. Orzeczono 314 kar aresztu, w tym 250 po trzy i 50 po dwa miesiące aresztu. W Radomiu w trybie przyspieszonym postawiono przed sądem 51 osób. Na kary więzienia skazano 42 osoby, w tym 28 – na pięć miesięcy do roku, zaś wobec 14 orzeczono karę od dwóch do trzech miesięcy aresztu. W zwykłym trybie w Radomiu osądzono 188 osób. W lipcu i sierpniu 1976 r. odbyły się cztery procesy pokazowe, w których wobec oskarżonych zastosowano zasadę „odpowiedzialności zbiorowej”, a skład ławy oskarżonych „skompletowano” tak, aby nie ujawniać prawdziwego charakteru robotniczego protestu przeciw podwyżce cen, ale przedstawić go jako czyn kryminalistów i chuliganów. W procesach pokazowych 8 osób skazano na drakońskie kary od 8 do 10 lat więzienia, 11 – na kary po 5–6 lat, a pozostałych na kary od 2 do 4 lat więzienia. W procesie ursuskim 7 osób skazano na kary od 3 do 5 lat więzienia. W Płocku sądzono 34 osoby, spośród których 18 skazano na kary od 2 do 5 lat, 15 – na kary w zawieszeniu, a 1 osobę uniewinniono. Łącznie za udział w proteście 25 czerw-ca 1976 r. osądzono 272 osoby. Wyroki i orzeczenia zapadające na zamówienie władz politycznych po stłumieniu czerwcowego protestu były w istocie kpina ze sprawiedliwości i praworządności, nawet w świetle ówczesnie obowiązującego prawa.

Niepowodzenie operacji wprowadzenia podwyżki cen zachwiało autorytetem całej ekipy Edwarda Gierka, zaś w szczególności pozycją premiera Piotra Jaroszewicza, firmującego podwyżkę przed społeczeństwem. Gierek wydał 26 czerwca 1976 r., w czasie konferencji z I sekretarzami KW, dyspozycje zwołania wielotysięcznych wieców i uruchomienia kampanii propagandowej. Miała służyć zademonstrowaniu jedności i siły partii oraz poparcia dla jej przywódców, potępieniu demonstrantów z Radomia i Ursusa, napiętnowanych mianem „warchotów”, wreszcie spacyfikowaniu społecznego niezadowolenia. Rezultatem była ostatnia propagandowa kampania nienawiści, która odbywała się w prasie, radiu i telewizji oraz w formie wielotysięcznych wieców na głównych placach i stadionach miast i miasteczek, nierzadko w surrealistycznej i ponurej atmosferze. Jej szczególnie wyrafinowaną kulminacją był seans nienawiści na stadionie klubu sportowego „Radomiak” w Radomiu – mieście, które w zamyśle inicjatorów kampanii miało zostać okryte hańbą. Na tej propagandowej fali ekipa Gierka zamierzała przeforsować choćby ograniczoną podwyżkę cen, do czego jednak ostatecznie nie doszło wskutek stanowczego sprzeciwu Moskwy (w czasie konferencji przywódców europejskich partii komunistycznych w Berlinie w dniach 29–30 czerwca 1976 r.), już wcześniej wstrzemięzli-

wej wobec podwyżkowych pomysłów ekipy Gierka, obawiającej się o spokój społeczny w Polsce.

Nieudana próba wprowadzenia podwyżki cen była pierwszym symptomem kryzysu ekonomicznego, narastającego w drugiej połowie lat 70. Osobnym wątkiem jest rozpoczęta spontanicznie w lipcu 1976 r. akcja pomocy represjonowanym za udział w czerwcowym proteście, udzielanej przez działających wspólnie wielu ludzi z różnych – nawet bardzo odległych – środowisk ideowych, która zaowocowała powstaniem we wrześniu 1976 r. pierwszej jawnej organizacji opozycyjnej – Komitetu Obrony Robotników i rozwojem demokratycznej opozycji.

„Jakieś pieniądze, jakieś adresy”

Czerwony Radom pamiętam siny / Jak zbite pałką ludzkie plecy / Szosę E7 na dworcach gliny / Jakieś pieniądze, jakieś adresy / Czerwiec nas zastał z dala od miasta / Jesienią Kon-rad już na nas czekał / Pierwsze pieniądze właśnie zebrano / Pojechaliśmy - ktoś musiał jechać. / Naprawę trzeba było coś zrobić / Naprawdę gliny były na dworcach / I stąd to całe nasze jeżdżenie / Szosą E7, dziwny autostop – napisał po wydarzeniach Jan Krzysztof Kelus. Jego ballada stała się następnie jednym z hymnów opozycji antykomunistycznej.

Tekst: Barbara Michałowska, Tysol.pl
Zdjęcia: IPN.

Stypendia im. Longina Komołowskiego

W tym roku po raz kolejny przyznane zostaną Stypendia im. Longina Komołowskiego dla uczniów szkół podstawowych i ponadpodstawowych. Celem programu stypendialnego, prowadzonego przez Zarząd Regionu NSZZ „Solidarność” Pomorza Zachodniego, jest wspieranie finansowe uczniów pochodzących z niezamożnych rodzin z regionu w uzyskiwaniu jak najwyższego poziomu wykształcenia i rozwijaniu ich talentów.

Nagrodzonych zostanie 5 laureatów w następujących kategoriach: naukowej, artystycznej, sportowej oraz działalności społecznej (w tym wolontariusze). Uroczystość wręczenia laureatom stypendiów nastąpi 30 sierpnia 2026 roku, przy bramie Stoczni Szczecińskiej, w trakcie rocznicowych uroczystości podpisania Porozumień Sierpniowych. Aby móc ubiegać się o stypendium, należy zapoznać się z regulaminem i złożyć wszystkie wymagane dokumenty: potwierdzoną kserokopię świadectwa ukończenia klasy w roku szkolnym, potwierdzenia osiągnięć – kserokopie zaświadczeń, dyplomów itp., dokumenty i zaświadczenia potwierdzające sytuację materialną rodziny i rekomendacje.

Wypełniony wniosek wraz z załącznikami, tj. należy przesłać (złożyć) na adres: Zarząd Regionu NSZZ „Solidarność” Pomorza Zachodniego, al. Wojska Polskiego 113, 70-483 Szczecin, z dopiskiem na kopercie: „Fundusz stypendialny im. Longina Komołowskiego”, do dnia 10 lipca 2026 r. lub przesłać skany mailowo na adres: solidarnosc@solidarnosc.szczecin.pl.

Wniosek konkursowy, regulamin i klauzula informacyjna są do pobrania na naszej stronie www.solidarnosc.szczecin.pl

Wszystkie pytania w sprawie stypendium prosimy kierować pod adres e-mail: solidarnosc@solidarnosc.szczecin.pl oraz telefonicznie pod numerem 91422 74 22..

Apel Krajowego Sekretariatu Zasobów Naturalnych, Ochrony Środowiska i Leśnictwa NSZZ „Solidarność”

Na prośbę Krajowego Sekretariatu Zasobów Naturalnych, Ochrony Środowiska i Leśnictwa zachęcamy do obejrzenia i rozpropagowania w swoim otoczeniu filmu mającego na celu wzbogacenie świadomości społecznej o skutkach niektórych decyzji Ministerstwa Kultury i Środowiska dla lasów. Poniżej przytaczamy obszernie fragmenty listu Przewodniczącego KSZNOŚIL NSZZ „Solidarność” Zbigniewa Kuszlewicza. Pełna jego treść jest do pobrania na naszej stronie www.solidarnosc.szczecin.pl a link do tej strony i filmu zamiwyszczamy w kodzie QR na końcu artykułu.

* * *

W marcu 2026 roku odbyła się premiera filmu „Leśnicy dla Puszczy” w reżyserii Jacka Frankowskiego na zlecenie KS ZNOŚIL NSZZ „Solidarność”.

Ideą filmu jest ukazanie szkodliwości działań Ministerstwa Klimatu i Środowiska na przykładzie Puszczy Białowieskiej, które są elementem niszczenia firmy, jaką są Lasy Państwowe.

Lasy Państwowe, które funkcjonują w oparciu o model zrównoważenia zadań gospodarczych, ochrony przyrody i społecznych, owocuujący dostarczaniem przemysłowi drzewnemu odnawialnego surowca jakim jest drewno, równocześnie zapewniając zwiększanie lesistości Polski, zwiększanie zasobności, czyli takiego zbilansowania masy drzewnej pozyskiwanej w ciągu roku w odniesieniu do rocznego przyrostu tej masy, że stale powiększa się sumaryczna masa drewna wypełniająca lasy polskie. Zwiększa się także średni wiek drzewostanów.

Działania MKiŚ wymierzone w Lasy Państwowe grożą bankructwem tej firmy i w konsekwencji prywatyzacją. Prywatyzacja grozi przejściem 1/3 terytorium Polski przez zagraniczne fundusze finansowe, których byłoby stać na wykup obszarów administrowanych przez LP. Pamiętajmy, że Lasy Państwowe stoją na straży zachowania charakteru strategicznego dobra narodowego jakim są polskie lasy, czyli ostatniego „srebra rodowego”, jakie zostało Polsce po szaleństwie prywatyzacyjnym lat dziewięćdziesiątych ub. wieku.

Film „Leśnicy dla Puszczy” odkłamuje oszczerczą kampanie wobec leśników, prowadzoną przez skrajne środowiska ekocentryczne, mającą na celu ukazanie opinii publicznej leśników jako szkodników w świecie przyrody.

Solidarność na 46. Międzynarodowym Zjeździe Hanzy w Stargardzie

Stargard gospodarzem 46. Międzynarodowego Zjazdu Hanzy

W dniach 11–14 czerwca 2026 roku Stargard gości 46. Międzynarodowy Zjazd Hanzy – jedno z najważniejszych spotkań współczesnych miast hanzeatyckich.

Miasta hanzeatyckie to ośrodki, które historycznie były związane z Hanżą, czyli średniowieczną siecią kupców i miast handlowych, a dziś współpracują w ramach międzynarodowej wspólnoty opartej na kulturze, historii, turystyce i partnerstwie.

Tegoroczne wydarzenie odbywa się pod hasłem „Bramy nowych możliwości” i na kilka dni zamienia Stargard w przestrzeń spotkań mieszkańców, gości, samorządowców, przedsiębiorców i artystów z wielu krajów Europy. W mieście pojawią się delegacje miast hanzeatyckich, grupy kulturalne oraz wystawcy prezentujący lokalne tradycje, rzemiosło, kuchnię i atrakcje swoich regionów. Jednym z centralnych punktów programu jest Jarmark Hanzeatycki, podczas którego odwiedzający będą mogli poznać ofertę blisko 80 miast z 14 krajów. Wystawcy zaprezentują regionalne smaki, wyroby rękodzielnicze, materiały promocyjne oraz opowieści o miejscach, z których przyjechali. Na uczestników czekają także koncerty, wystawy, spacer po hanzeatyckim Stargardzie, wydarzenia historyczne oraz atrakcje rodzinne.

Ważnym elementem zjazdu jest również Parada Miast Hanzeatyckich, która podkreśli międzynarodowy i wielokulturowy charakter wydarzenia. W programie znalazły się ponadto Hanzeatyckie Forum Biznesu, spotkania networkingowe oraz wydarzenia poświęcone współpracy gospodarczej i wymianie doświadczeń. Odwiedzający będą mogli skorzystać z wydarzeń plenerowych, jarmarków ku-

piekich, festynów oraz koncertów lokalnych i zagranicznych artystów. Organizatorzy podkreślają, że Zjazd Hanzy to nie tylko święto historii, ale także okazja do budowania nowych relacji i odkrywania Stargardu jako miasta otwartego, nowoczesnego i gościnnego. Przez cztery dni Stargard stanie się miejscem, w którym dawne tradycje ku-

pieknie spotkają się ze współczesną kulturą, turystyką i europejską współpracą.

Na tak ważnym wydarzeniu nie mogło zabraknąć „Solidarności”! Koleżanki i Koledzy z Oddziału w Stargardzie przygotowali wyjątkowo atrakcyjne i ciekawe stoisko doskonale wyważając proporcje między atrakcjami dla rodziców, smakołykami dla dzieci a historią

i rzetelną i rzeczową informacją o działalności NSZZ „Solidarność”. Do tego dochodzi niezwykle atrakcyjna lokalizacja namiotu Zarządu Regionu – na wprost wejścia na główny plac wystawowy. Nie dało się go nie zauważyć :).

**Zarząd Regionu NSZZ „Solidarność”
Pomorza Zachodniego**
Al. Wojska Polskiego 113, 70-483 Szczecin

Biuro czynne
pon. – pt. 8:00 – 16:00
tel. 91 42 27 422, fax: 91 42 30 569

solidarnosc@solidarnosc.szczecin.pl

Redakcja ZIS
Al. Wojska Polskiego 113, 70-483 Szczecin
redakcja@solidarnosc.szczecin.pl